

Jiří Weigl: Střední třída na odstřel

- CZ24 News | 9. listopadu 2021

Každý absolvent studia společenských věd si jistě zapamatoval, že střední třída hrála a dosud hraje při vzniku a fungování moderní západní vyspělé společnosti zásadní úlohu. Její vymezení se v různých společenskovědních teoriích různí, obecně však platí, že jde o společenskou třídu zaujímající svým materiálním bohatstvím a způsobem života středové postavení v sociálním rozvrstvení společnosti. Charakterizuje ji vyšší příjmová úroveň přesahující zajištění základních životních potřeb, soukromé vlastnictví, konzumní způsob života a volný čas a jeho naplňování. Původně, na počátku novověku se jednalo o obyvatele měst – obchodníky, živnostníky a řemeslníky, případně určité nezávislé profese – lékaře, právníky, učitele atd. V jejich prostředí se zrodil kapitalismus. Postupné rozšiřování střední třídy na stále větší část společnosti se stalo sociálním základem vzniku moderního kapitalismu i politické demokracie.

Po druhé světové válce se masová střední třída stala základní charakteristikou vyspělých západních společností, díky jejímuž širokému rozšíření se podařilo překonat ostré společenské antagonismy předchozích období a prakticky eliminovat proletariát v jeho původním marxistickém pojetí. I v dnešní době je střední třída, její konzumní životní styl, hodnoty i politické preference základní stabilizační silou západních společností včetně té naší.

A to se nyní pro některé politické síly ukazuje jako největší problém. Revolucionářská levice, jež v důsledku „zburžoaznění“ proletariátu a jeho faktického vymizení v původní podobě, ztratila staré ideologické ospravedlnění své existence, a tak zmutovala v dnešní moderní progresivismus, kterému ze starého marxismu zůstala jedna podstatná ambice – snaha o radikální přeměnu světa. Opustili taktiku násilí a revolucí, podstatně obměnili ideologii a svým „dlouhým pochodem“ infiltrovali rozhodující akademické, mediální i státní instituce západního světa. Za pozornost stojí především ideologický posun – poprvé v dějinách lidstva se z moderní progresivistické ideologie vytratil člověk jako středobod jejího snažení. Byl nahrazen planetou a přírodou, což dává jejich samozvaným ochráncům absolutní akční volnost, neboť na rozdíl od lidí planeta a příroda žádné politické zájmy neartikulují.

Vytěsněním člověka se moderní progresivismus vydal antihumánní až misantropickou cestou. Ke slovu se znovu dostávají staré malthusiánské teze o přelidnění, zbožštěna je „udržitelnost“ a hlavním beranidlem je strašení klimatickou změnou. Absurdní, svou podstatou hluboce nevědecký statický přístup k přírodním dějům má zásadní společenské dopady poté, co progresivisté ovládli globální politický i akademický mainstream. Svoboda a demokracie zcela vypadly z centra pozornosti, neboť v nich levičácká avantgarda vidí překážky uskutečnění radikálních kroků k záchraně planety, která musí mít přednost.

V žaludku progresivistů leží především současná západní společnost, kapitalismus a jeho hlavní opora - střední třída se svým podle nich neudržitelným konzumním životním stylem, hodnotami a zájmy. Příklad Číny a dalších zemí, kde se rozvojem průmyslu a rozšířením konzumní společnosti podařilo zásadním způsobem zvýšit životní standard stamiliónů lidí, je pro ně strašákem.

Moderní progresivismus chce pravý opak. Hlásá a zastrašováním vnucuje lidem snížení životní úrovně, omezení růstu a spotřeby, omezení občanských práv, podřízení společnosti rozhodování samozvané avantgardy a eliminaci jakéhokoliv odporu politickou korektností. Umělá pauperizace střední třídy je logickým naplněním tohoto programu a podmínkou jeho prosazení. Již Mao Ce-tung dobře věděl, že zburžoaznělé společenské vrstvy jsou hlavní překážkou uskutečňování velkých

revolučních snů a že s „měšťáky“ novou utopii vybudovat nelze.

Noví revolucionáři usazení v centrálních mezinárodních organizacích, ve vládních aparátech i na univerzitách dobře vědí, že jejich oběť je značně bezbranná – příslušníci střední třídy nejsou Marxovými slovy proletáři, „kteří mají pouze své okovy“, ale naopak se obávají o svůj majetek, společenský status a životní styl. Lze je snadno zastrašovat, manipulovat jimi, kontrolovat je a případně likvidovat. Technické prostředky na to moderní doba dává v dostatečném množství.

Přináší revolucionářům i nového nečekaného spojence – je to velkokapitál, který na rozdíl od minulosti podstatně změnil své společenské postoje. Koncentrace bohatství v rukou úzké špičky miliardářů dosáhla takového stupně, že pro spoustu z nich další a další hromadění majetku ztrácí smysl. Administrativy států a mezinárodních organizací kontrolují do té míry, že tradiční kapitalismus a jeho společenské struktury vůbec nepotřebují – jsou schopni realizovat svou rentu přímo a v globálním měřítku. Čínský příklad dobře ukazuje, že ani demokracie není pro velkokapitál nezbytná.

Mnozí z této nejvyšší světové elity jsou naopak nakloněni představě o potřebnosti a možnosti sociálně inženýrského přebudování světa, velikášské záchrany planety zavedením globálního vládnutí, pochopitelně v jejich gesci.

A zde se potkávají s progresivisty, jejichž vize nového světa a nového člověka je jim přijatelná. Vzniká tak celosvětová aliance, dříve těžko představitelná, v níž se antihumánní aktivistická pokrokářská politika opírá o miliardy největších boháčů. Svět se opravdu podstatně změnil, doby kdy velkokapitál všemi silami bojoval proti revoluci, jsou dávno pryč. Dnes ji prosazuje proti zájmům nás všech. To je onen davoský reset světa, v němž se na jedné lodi sejdou ekologičtí fanatici a Bill Gates či princ Charles.

Střední třída je na odstřel. Podivná pandemie Covidu 19, respektive reakce vlád, na ni dopadly nejvíce a její důsledky ještě zdaleka nejsme schopni dohlédnout. Hospodářská politika, kterou vlády jako přes kopírák prováděly a provádějí dnes, směřuje podobným směrem – v době pandemie všichni jako smyslů zbavení roztočili spirálu zadlužování bez ohledu na to, v jakém stavu jejich veřejné finance byly. Měnová politika působila stejným směrem. Výsledkem enormního nárůstu měnové zásoby je roztácející se inflace. Nevěříme konejší centrálních bankéřů a analytiků, že jde o výkyv způsobený problémy v námořní přepravě atd. Roztáčení inflace je vědomou politikou vlád a centrálních bank, neboť je to jediná cesta, jak lze bez bankrotu uniknout z jinak neřešitelné dluhové pasti. Tím, na jehož úkor se tato cynická politika děje, je střední třída, jejíž úspory padnou za oběť. Splní se tak dvojjediný cíl. Něco jako měnová reforma v roce 1953, tehdy rovněž podmínka pro vybudování socialismu.

A můžeme jít dál. Progresivisté nám vnutí jiný životní styl – zakážou nám dosavadní mobilitu pod záminkou ochrany klimatu, drasticky omezí osobní leteckou dopravu. Vynucený přechod na elektroauta v žádném případě nebude znamenat pokračování masové motorizace a individuální dopravy. O tom konec konců svědčí to, že se žádné zásadní investice v elektroenergetice i rozvodných soustavách států, které by masová elektromobilita vyžadovala, nepřipravují. Celý obří utopický Green Deal se svými zákazy a omezeními rovněž tvrdě dopadne na střední třídu.

Vše svědčí o tom, že globální progresivistická elita nastoupila program jakéhosi nového znevolnění a umělého ožebračení svých spoluobčanů, které má zmírnit rozdíly mezi průměrnou životní úrovní na Západě a v rozvojových zemích a eliminovat překážky a rozdílné zájmy, které dosud uskutečnění velkého revolučního snu o novém světě a novém člověku brání.

Je nezbytné, aby pravicové politické síly, které chtějí tomuto hrozivému trendu čelit, se postavily na

obranu střední třídy, aby ji mobilizovaly a chránily. Je rovněž potřebné vědět, že nadnárodní velkokapitál ve své většině přešel na stranu progresivistické levice, a přizpůsobit tomu svou politiku.

Autor: JIŘÍ WEIGL